

Purpurové růže

17. 5. 2021

Procházím davem a v ruce mačkám papírový kelímek, jehož obsah mi vlévá alepoň trochu energie do žil. Kamkoliv se podívám, vidím čísla. Visí nad hlavami lidí, zatímco oni se nevědícně mačkají ve skupinkách. *Padesát devět, šedesát, třicet pět, čtyřicet čtyři... pět?* Lidé jsou všelijací. Nejsem správný člověk na posuzování životního stylu. Konec konců prakticky přežívám na nikotinu a kafeinu, a označit mě za zbytečného člověka by bylo podhodnocení. Jenomže ten velký otazník nad mojí hlavou, mi bezostyšně hlásí, jaký je život sadista.

Když se omylem zahlédnu ve výloze, povzdechnu si. Zrcadlí totiž vyhublého kluka, jehož vlasy jsou svázané v drdolu, který je na spadnutí. Jdou vidět svěšená ramena i kruhy pod očima, co nemístně vynikají na světlé pleti. *Fajn, říkáte si. Prosím přestaň u s tím narcistickým popisem a vysvětli nám laskavě, co mají ta čísla znamenat.* Je to takhle: odmalička vidím čísla nad hlavami lidí. Ty znamenají, kolik let života jim zbývá. *To může být dost užitečné, ne? V doktorství bys mohl neuvěřitelně pomoci. Špatně.*

Jsem muž, jemuž život vzal všechno, co se od nejistoty dá očekávat. Byl jsem okraden svou vlastní podstatou, ironie, že?

Tak či tak, nebudu vám brát drahocenný čas. Půjdu rovnou k věci a popíšu to, co mě uvrhlo do vysokoškolské krize a letargie. Zpravidla se s lidmi nebavím. To ale neznamená, že oni se nebaví semnou. To dávné ráno toho bylo perfektním příkladem.

Protože teď už mi zbývá jen ozvěna jeho hlasu.

3. 10. 2020

Vejdu do třídy a spěšným krokem se dostavím k lavici u okna. Dle mého názoru jde o nejvýhodnější místo. Za okny se vždy něco děje, takže se kdykoliv mohu dívat ven a snít, nebo jen přemýšlet. Sezení o samotě má své výhody a nevýhody s tím, že hlavní výhodou musí být právě klid. Mezi nevýhody zase patří sociální postavení ve třídě, ale to vážně není můj problém. *Kdo by zařadil takovou perfektní osobu jakou jsem já mezi spodek potravního řetězce?* Sám pro sebe se zasměju a nedojde mi, že jsem se uzavřel až moc ve svých myšlenkách na to, abych si všímal okolí. Když mi ale někdo zaťuká na rameno, zapišším.

Netrvá mi dlouho, než si všimnu, že se polovina třídy dívá na mě. *Hah... Možná, že vážně jsem na spodu potravního řetězce.*

„ Máš tady volno?“ uslyším překvapivě melodický hlas a nanovo se mi v hlavě rozjede další monolog. *Řekni, že ne, řekni, že ne, řekni, že ne...* Před očima mi najednou vytane úsměv mojí matky spolu s její lekcí o tom, že bych měl být laskavý. K mojí nelibosti začnu mluvit „jistěže...“ To, že sedíme vedle sebe přece neznamená, že si nemůžeme hledět svého, radila

logická část mojí mysli. Někde hluboko v mojí duši mi ale bylo jasné, že mě život, ta sadistická mrch-neuchylujme se k vulgaritám- nenechá tak rychle odejít.

„Jak se jmenuješ?“ Optal se mě a já jsem mentálně protočil oči v sloup. Nešlo o jeho chování, spíše o soukromý boj mezi mnou a životem. „Sam,“ řekl jsem a pak se zamyslel. „a ty?“ Klučina se na mě vřele usmál. „Jsem Silvestr. Rád tě poznávám.“ Nedokázal jsem zmatek a pobavení setřást z obličeje. To jméno se ještě nevymítlo? Co si rodiče toho kluka mysleli? „Nepřeslechl jsi se.“ Zasmál se a já se trochu obrátil v rozpaky. Chvilku jsem si s tím jménem pohrával v hlavě. „Tak co třeba... Vester?“ Silvestr vypadal chvilku zmateně, ale pak si uvědomil, že jsem ho oficiálně pokřtil novým přízviskem.

„To se mi líbí.“ Usmál se tak zářivě, až jsem zatoužil po slunečních brýlích.

Byl jsem vděčný, když Sil- ne, Vester vycítil, že potřebuji chvilku, abych doplnil svou sociální baterii. Vybalil si a pouze hleděl na další naše spolužáky, zatímco já zíral z okna. Líbil se mi. Je příliš brzy na to, abych skákal k závěrům, ale jeho společnost se nesla v duchu klidu a chápavosti. Nad jeho hlavou zářilo číslo padesát tři. Není to zlé, vůbec ne.

Školou se najednou neslo zvonění a já klesl v zoufalství, zatímco jsem se snažil smířit s tím, že první hodinou musí být zrovna algebra. Rozhodl jsem se, že si budu střídavě kreslit a hledět z okna. Možná mám šanci se i trochu prospat.

30. 11. 2020

Vester a já jsme se nečekaně posunuli ze škatulky známých na škatulku přátel. Byl to první člověk, který respektoval mé hranice a za pár týdnů jsme po škole chodili do různých kaváren. Občas šlo o doučování jeden druhého, občas zase o hluboké debaty, které trvaly hodiny. Vester mi pomohl vyladit moje umění socializace. Úžíval jsem si fakt, že témata se nedala vyplýtvat, ale zároveň to, že jsme byli schopni se každý věnovat svému ve společnosti toho druhého. Bavili jsme se o naší budoucnosti a Vester se mezi řečí zmínil, že chce odcestovat. Prý co nejdál bude moct. „Půjdeš semnou?“ Zasmál se, ale já věděl, že to myslel vážně. „Nemůžu odmítnout.“ Usmál jsem se nazpět.

31.11.2020

Dnes jsme nešli do kavárny, jelikož jsme každý měli své povinnosti. Nic nám ale nebránilo v tom, abychom se potkali večer. Sešli jsme se na náměstí a zapálili si, zatímco se naše pozornost uchylovala buď jeden k druhému, nebo k lidem okolo.

Byl to jeden z těch večerů, který byl cítit po cigaretovém dýmu a klidném osamění. Oba jsme měli hlavy plné myšlenek.

„Jak tlustá je hranice mezi nenávisť a láskou?“ Vypálil najednou Vester a já byl chycen v překvapení. Oční kontakt, který ke mně směřoval byl tak pronikavý, až jsem musel uhnout pohledem ze strachu, že by viděl přímo do mojí duše. „To je... Těžká otázka. Proč se ptáš?“ Tentokrát to byl on, kdo musel pohledem uhnout. „Jenom... mě to tak napadlo...“ Poškrábal

se na krku a mně bylo jasné, že ho to nenapadlo ,,, *prostě jen tak*,“ Věděl jsem, že si to musím pořádně rozmyslet. „ Myslím, že není vůbec tlustá. Pocity se pořád mění... a oboje mají intenzivní přístup. Když někoho nenávidíš, rozčiluje tě všechno co udělá... Když někoho miluješ, take tě to tajé rozčiluje, jenom jiným způsobem... Možná se na tu otázku nedá odpovědět, pokud neznáš pozadí situace.“

„Díky.“ Řekl a pak vstal. „Myslím, že bych měl jít... Uvidíme se zítra ve škole.“

Ani se neohlédl. Prostě jenom odešel. Bolelo to.

15.12. 2020

Od té konverzace jsme se začali sblížovat na osobní úrovni. Mluvili jsme o našem dětství, občas i o osobních problémech a rodině. Vester nebyl na téma rodiny zrovna sdílný, ale nevadilo mi to, nemám právo určovat tempo někoho jiného.

Ten den se chvilkami kroutil na své polovině gauče, ale jelikož jsem s nikým nesdílel takové momenty co s Vesterem, připsal jsem to ostýchavosti při hovoru o delikátních tématech.

16. 12. 2020

Šli jsme po chodbě a Vester mě úmyslně škádlil na téma toho, proč se nebavím s nikým kromě něj. Hravě jsem mu dal pěstí do ramene. Na chvíli strnul, ale pak se začal smát.

Kvůli našemu rozhovoru mi poprvé došlo, že Vester začínal nabírat na popularitě. Nebylo tak výjimečné, když se stal tématem některých zpovědnic, zatímco já se stal tím divným kamarádem. Nevadilo mi to a nedivil jsem se jeho popularitě. Nikdy jsem vlastně Vestera nepopsal, takže mi to dovolte to opravit.

Vester byl vysoký. Byl vyšší než já a měl hedvábné světlé vlasy, které se jednoduše rozčepýřily. Měl světle hnědé oči, jako když whiskey prochází ranní paprskový slunce, a přes nos po tváře měl spoustu pih. Absence akné na jeho tváři mě pokaždé nutila přemýšlet nad jeho otázkou ohledně hranice mezi nenávisť a láskou. Byli jsme prakticky protiklady co se týče vzhledu. Jsem relativně malého vzrůstu, tmavé vlasy, světlé oči. Dvě strany jedné mince.

Kromě toho, jak jsem již uvedl, Vester je perfektní. Až příliš. Klidný, milý, chytrý... A ne **nejsem** zamilovaná třináctka. Pouze konstatuji fakta.

21. 12. 2020

Přicházely Vánoce, a ani jeden z nás neskákal zrovna radostí. Nenáviděli jsme čas, jenž jsme museli nedobrovolně trávit s rodinou, ale ke konci naší konverzace, se v hlasu Vesterera kromě pohrdání objevila ještě jedna emoce. Strach.

3.1. 2020

Seděl jsem v naší lavici a čekal na svého dobrého přítele. Zjistil jsem, že vztahy jsou stejně tak návykové jako kdejaká droga, ale nebyl jsme si jistý zda je to špatně, nebo dobře.

Když konečně vešel do třídy, podíval se s nervozitou směrem ke mně. Oplatil jsem mu pohled a pokoušel se o nečitelný nezaujatý výraz. Na jeho lícní kosti kvetla tmavá modřina. Při bližším pohledu jsem zjistil, že se ji snažil zamaskovat pomocí make-upu, ale jediné, co to udělalo bylo, že snížil saturaci.

Popularita mu akorát přitížila, protože se najednou celá třída seběhla ptajíc se co se stalo. Řekl, že se porval, což mezi dívkami způsobilo značný povyk. Věděl jsem ale, že by těžko něco takového udělal. Sedl si vedle mě. Sklopil jsem pohled a poprvé za dlouhou dobu nás *dusilo* ticho.

Pokoušel jsem se uklidnit a opakoval jsem si: *padesát tři, padesát tři, padesát tři... Má celých padesát tři let, tak co se děje?*

Začala hodina a on začal konverzaci šepotem: „Takže,“ odkašlal si, „jak šly Vánoce?“ Vypadal nervózně. Rozhodl jsem se ho požehnat klidnou odpovědí. Moje milosrdenství je občas svoustranná čepel. „Vlastně to nebylo tak zlé. Mí sourozenci se chovali jako spratci, stejně jako vždycky, ale mlčeli, jakmile začali vysílat Mrazíka.“ Zasmál se a já se lehce usmál. Potřeboval jsem odlehčit konverzaci, abych mohl podsunout tu otázku. „*A jak šly Vánoce u tebe?*“ Smích najednou ustal a on se paškrábal na krku. Za těch pár měsíců jsem si všiml, že to dělal pokaždé, když byl nervózní. „Vlastně nic zvláštního. Můj starší bratr se vrátil domů a vzal na večeri svoje kamarády. Byla to... Zábava.“ Zazubil se na mě. Upřímně jsem se o něj bál, ale stále mu nad hlavou visela padesát trojka. Jenomže co jsem to za přítele, pokud mu nedokážu pomoci?

Je čas na menší sázku. Všechno nebo nic.

„Co se stalo?“ Zeptal jsem se a snažil se o to, abych vypadal klidně, ikdyž jsem zevnitř panikařil. „Co by se mělo stát?“ Zasmál se a já věděl, že se snaží vyhnout mojí otázce. „*Proč máš na tváři modřinu?*“ Zeptal jsem se tak, aby byla otázka jasná a on ji nemohl jakkoliv obkličkovat. Oba dva jsme na sebe vzájemně zírali. Nelhal by mi. To víme oba moc dobře. Nastala chvilka ticha, kterou agresivně protrhlo zvonění. Nepochopil jsem jak mohl čas běžet tak rychle a zároveň tak pomalu. Osud toho kluka miloval a já ho nemohl vinit.

„Tělocvik!“ Řekl dost nahlas na to, aby mě to vytrhlo ze všech těch myšlenek a tím pádem i přilákal pozornost spolužáků. „Ha... Měli bychom si pospíšet, abychom se nemuseli tlačit u skříněk.“ V tu sekundu vstal a odběhl.

Když jsem se dostal do místnosti, kde se normálně převlékáme do cvičebního úboru, nebyl tam. Jako vždycky. Pokaždé jsem to připisoval ostýchavosti, ikdyž jsem nikdy nepochopil proč, nebo za co by se měl stydět.

Ale ne tentokrát. Projednou jsem totiž měl štěstí na svojí straně, protože jsem věděl naprosto přesně, kde se nachází.

Při cestě mi hlavou poletovaly myšlenky. To, jak strnul kdykoliv jsem se ho dotkl, to jak se častokrát svíjel na gauči... Možná jsem až moc přemýšlel, ale k čertu s tím. Potichu jsem otevřel dveře od školních toalet a stoupl si před kabinku odkud šlo slyšet šustění oblečení a metalické cinknutí pásku od kalhot. „Vestere?“ Šustění ustalo a místností se rozlehlo ticho. „...Same?“ Šlo slyšet jak se rychle převlékl a hned poté cvaknutí zámku od kabinky. Když otevřel dveře, odstčil jsem ho zpátky dovnitř a opět protočil zámkem. Tentokrát ale s novým vetřelcem v kabině. „Neříkej, že semnou chceš prožít intimní chvíli...“ Zasmál se Vester a já cítil, jak mi naběhla krev do tváří. Vester byl vždycky dobrý se slovy, hlavně když je uměl použít proti mně. Dal jsem mu lehce pěstí do hrudníku a on zaúpěl. „*Touché.*“

„Co se doopravdy stalo?“ Zeptal jsem se a jelikož jsem blokoval dveře, věděl jsem, že mám navrch i přes ta odvážná slova. Vester si povzdechl a chvíli přemýšlel. Pak si začal sundávat tričko... „Co to... Co děláš?!“ Zakryl jsem si rukama oči. Pak mi došlo jak velkého přešlapu jsem se dopustil. Asi si totiž také říkáte to samé, aneb : „ Proč by jako mělo dalšímu klukovi vadit, že...“ Jde o problém soudnosti a morálky. Jsme natěsnaní v malé kabině, která byla předurčena k jedné a jediné věci. Nedá se tu dýchat a pak si někdo začne sundávat tričko. Jak byste se cítili vy? Hmmm? Protože asi tak nějak se cítím já.

„Ale notak.“ Poznamenal Vester a vytrhl mě z vniřního monologu k prázdnému publiku. Vzal má zápěstí a posunul je jemně k mým bokům. Chtěl jsem se zeptat jak může být tak zatraceně klidný, ale v ten moment jsem zůstal zírat na torzo, které by správně nemělo vůbec fungovat. Všude po jeho kůži kvetly modřiny jako růže. Stejně jako ony byly totiž plné barvy a v plném rozkvětu. Poprvé v životě jsem si přál ,aby všechny růže na světě začaly opadávat a vadnout.

Nevěděl jsem co říct. Měl bych něco říct. Musím něco říct. Ale co? Opět to bylo vůbec poprvé v životě, kdy jsem to zkrátka nechal jít. Všechna očekávání, všechny myšlenky, všechny otázky. Poddal jsem se situaci a objal svého nejlepšího přítele. On trochu zaúpěl, ale objetí vrátil, zatímco mě konejšivě hladil po vlasech. „ Je mi líto, že jsem si toho dříve nevšiml.“ Zajíkl jsem se a došlo mi, že mi tečou slzy. On se ale zasmál. Nechápal jsem, jak se mohl v této situaci smát. „Z ničeho tě neviním. Nevěděl jsi to.“ Nejspíš se snažil znít klidně, ale jeho hlas zakolísal. Došlo mi, že na tomto světě existují věci, které nedokáže ustát ani Vester. Pokračoval. Sám věděl, že musí situaci nějak objasnit: „Můj bratr a jeho přátelé... Se nikdy tak úplně nezměnili. Když situaci necháš být, začne často gradovat... Neměl jsem dost rozumu, abych to zastavil, protože jsem nechápal co by na tom mohlo být špatného... Upřímně to ani tolik nebolí, když sis odmala zvykl. Ale přesto jsi první člověk, co o tom ví.“ Řekl jemně, ikdyž se jeho has začal lehce třást, a já ho objal pevněji, jakoby se měl vytratit. „Víc ti ale zatím neřeknu.“ Zasmál se a já, ikdyž jsem chtěl vědět o tolik víc, jsem přikývl. Pořád spolu máme přeci odcestovat. Sesbírali jsme oblečení a co nejrychleji se dostali do tělocvičny.

Večer jsem na to nemohl přestat myslet. Přemítal jsem nad tím, proč se vůbec tolik starám. Věděl jsem, že má spoustu let života, přesto... přesto...

Protože je to tvůj nejlepší přítel. Dodala nějaká dávno zapomenutá část mě.

30. 3. 2021

Po tom incidentu šel náš život jako obvykle. Nadále jsme si povídali, scházeli se v kavárně a povídali si jak o běžných věcech, tak i o hlubokých tématech. Říká se, že vás takové věci buď sblíží nebo rozdělí. My jsme měli štěstí. Nebo to jsem si alespoň myslel.

Byly klidné dny, i náročné dny, ale zůstali jsme přáteli. Což bylo to jediné na čem mi záleželo.

16. 5. 2021

Nějakým způsobem jsme se dostali na vrcholek budovy, kde jsme pod rouškou noci shlíželi na město pod námi s cigaretou v ruce. Jenže Vester- poslední dobou byl jaksi... Smutnější. V jeho očích šla vidět bolest, která se zrovna dneska v noci mísila s šílenstvím. Tím, co je nakažlivé a podmíní si všechny a všechno. Zatímco ten smutek byla spíše neproniknutelná brána, do které se nejde dostat. Vím to, protože jsem na tu bránu klepal.

V napjatém tichu jsme tedy pokuřovali a opírali se o zábradlí. „Kam chceme vlastně odcestovat?“ Zeptal jsem se tiše jakoby to bylo moje záchranné lano kdykoliv jde všechno do háje. „Ohledně toho...“ Vester se vyhoupl na zábradlí a já strnul. Ty záblesky šílenství v jeho očích byly o něco viditelnější. Vyrázil jsem vpřed a pokusil se ho chytit za ruku, ale on ji jemným, ale mířeným a vypočítavým pohybem odbyl. „Budeš muset jet bezemě.“ Usmál se.

Bylo to poprvé co jsem něco takového viděl. Čiré zoufalství s panikou mnou projely a najednou se staly tím jediným, co jsem kdy v životě cítil a cítit budu. *Číslo nad jeho hlavou se změnilo.*

Nula.